

... alebo o položení prvého základu pre regulu „domáceho kláštora“.

BOŽIE SLOVO:

(Mt 6,6 SSV)

Čítanie zo sv. Evanjelia podľa Matúša: *V tom čase Ježiš povedal zástupom: keď sa ty ideš modliť, vchádzaj do svojej izby, zatvor za sebou dvere a modli sa k svojmu Otcovi, ktorý je v skrytosti. A tvoj Otec ťa odmení, lebo on vidí aj v skrytosti.* Počuli sme Božie slovo!

ÚVAHA:

 (na doplnenie www.inky.sk, úvahy/katechézy č.)

Spása je Boží dar a Božia milosť. Spasenie sa ale vyžaduje od nás spoluprácu a úsilie s Božím darom spásy. Pavol tento vzťah medzi milosťou povolania k spásy a našim vlastným úsilím vyjadril slovami „*Bojuj dobrý boj viery a zmocni sa večného života; ved' doň si povolaný.*“ (1 Tim 6,12) Hovorí, že „*ak budete žiť podľa tela, zomriete. Ale ak Duchom umŕtvujete skutky tela, budete žiť.*“ (Rim 8,13) „*neprípodobňujte sa tomuto svetu, ale premeňte sa obnovou zmysľania.*“ (Rim 12,2) On sám tak žije, v celej vážnosti vedomia faktu, že bez tejto našej spolupráce a úsilia Božia milosť spásy vyjde nazmar, keď o sebe samom svedčí: „*krotím svoje telo a podrobujem si ho, aby som azda, kým iným kážem, sám nebol zavrhnutý.*“ (1 Kor 9,27)

Tak, ako *telesný tréning svalov časom objavil a ustálil účinné základné cviky – ako mŕtvy ťah, drep, tlak na lavičke, zhyb, ... – s pomocou ktorých sa dá budovať sila a svaly*, aj kresťania časom zdefinovali a ustálili základné cviky, ktoré potrebujeme na to, aby sme živieni Božou milosťou vzrastali v Božom synovstve, „*kým nedospejeme všetci k jednote viery a poznania Božieho Syna, k zrelosti muža, k miere plného Kristovho veku.*“ (Ef 4,13) Pripomeňme si ich z minula: *modlitba; rozjímanie; spoločnosť; služba; askéza; čnosť; liturgia.*

Začnime prvými dvomi. Dávno, pradávno, v 3. storočí Origen Adamantius, hlásal, že Božie slovo má toho v sebe viac, než na prvé počutie zachytíme a preto je potrebné nad ním uvažovať, čiže *rozjímať*. O storočie neskôr je táto metóda súčasťou mníšskeho života na východe a v 6. storočí už všeobecne v celom kresťanskom svete. Na západe ju do svojich rehoľných pravidiel včlenil sv. Benedikt a odvtedy je *lectio divina*, „božské čítanie“, ako by znel doslovný preklad, pevnou súčasťou kresťanskej praxe. Slovom Benedikta XVI., *lectio divina* bolo „*rebríkom, po ktorom mnísi vystupovali zo zeme do Neba.*“ Pre nás je takýmto rebríkom úplne rovnako.

Genialita techniky *lectio divina* je v tom, že spája dva zo siedmich základných cvikov nášho tréningu života s Bohom: *rozjímanie* a *vnútornú modlitbu*.

Aby sme ho mohli využívať, budeme na to potrebovať najmenej tri veci: Písmo sväté, miesto a čas. Písmo Sväté určite doma máme, takže sa dnes sústreďme na miesto a čas.

Lectio divina sa dá konať buď individuálne, alebo aj spoločne. Spoločne ho konali mnísi v kláštorech, kedy spolu Božie slovo čítali (a počúvali) a možno si k nemu vypočuli aj nejaký komentár. Potom sa rozišli každý do svojej cely, kde osamote nad Božím slovom rozjímali a odpovedali naň vnútornou modlitbou, adoráciou (čiže klaňaním sa Bohu vo svojom vnútri) a kontempláciou. Nakoniec je možné sa znova stretnúť a spoločnou chválou a prosbami *lectio* zakončiť.

Ak sa budete venovať tréningu života s Bohom spolu ako rodina, je to príležitosť postaviť si doma svoj *domáci oltár*, miesto, ktoré je v našom dome vyhradené Bohu, úcte Bohu, modlitbe. Na vhodné a čestné miesto v našom dome na ozdobený stolík umiestnime Božie slovo (môžeme pozvať aj kňaza, aby ho slávnostne intronizoval), stenu ozdobíme obrazmi a ikonami, ktoré nám pomôžu viac sa „naladiť“ na modlitbu ako na stretnutie sa s Bohom, pridáme sviece, malé domáce kadidlo... Tu sa môžeme potom spoločne ako rodina stretnúť na obe spoločné časti *lectio divina*, na jej prostrednú, osobnú, sa rozídeme po dome, každý na svoje obľúbené tiché miestečko.

Ak to možné nie je, pretože práve našou rodinou vedie oná *deliaca čiara* medzi *učeníkmi*, ku ktorým sme sa pridali a *zástupmi*, kam patrí zvyšok našej rodiny, potom je vhodné vytvoriť si podobný *modlitebný kútik* – ale na takom mieste, aby nám zaručilo pokoj a klud a súčasne (zatiaľ) neprekážalo zvyšku v rodine v ich bežnom živote a konaní. Lepšie to napomôže vzájomnej tolerancii, než keby sme my boli neustále rušení ruchom a rečou ostatných členov rodiny a oni zase museli s nevoľou zakopávať o nás a zazeráť, že čo si tam zase „šepoceme“, či aké podivné bigotné rituály tam konáme. Na svedectvo o tom, že sa modlíme a stretáme s Bohom úplne stačí vedomie, ktoré majú, že to robíme – a zmena nášho života a správania, ktorá sa nutne dostaví, ak to budeme robiť pravidelne a vytrvalo. Svoj modlitebný kútik si tiež vyzdobíme tak, aby nám svojou atmosférou čo najviac uľahčoval stretnutie s Pánom a aby už samým svojim vzhľadom a atmosférou navodzoval pocit posvätna. Aj to je dôležité, časom sa v nás vytvorí podvedomý návyk a naša myseľ, už len keď na toto miesto prídeme, sa začne sama od seba ticho a viac k Bohu obracať. Pretože na tomto mieste budeme tráviť celé *lectio divina*, vystrojíme si ho ešte aj pohodlným kľakosedom, alebo stoličkou.

Ak ani toto možné nie je, potom si vyberme hocikaké *odľahlé, tiché a nerušené miesto*, hoci aj kdesi na povale, ako to robila istá sestra a tam sa zariadime, ako sa nám bude dať.

Dôležitý je aj čas. Na *lectio divina* budeme potrebovať najmenej pol hodiny času, ideálne aj hodinu. Počas tohto času sme tu len my a Boh. Všetko ostatné musí ísť stranou. To môže byť ťažké pre našu

rodinu, ktorá sprvu nemusí chápať – a nemusí úplne akceptovať – fakt, že ich otec, matka, či syn sa proste na hodinu kamsi stratí a pre nikoho tu nie je a oni sami ho nemajú za ten čas rušiť a to ani vecami, ktoré sa im bežne javia ako dôležité, napríklad telefonmi, návštevami, alebo otázkami typu „Hej, mama, kam si mi dala mikinu?“ a pod.

Aby sme napomohli vzájomnému porozumeniu, urobme dve veci: Po prvé, zvolme si čas, kedy najmenej narušíme bežný život našej rodiny. *Ak Arnold Schwarzenegger mohol jeden čas chodiť trénovať o pol piatej ráno*, zvládneme to aj my s modlitbou, ak to bude treba. Po druhé, vyberme si pravidelný čas a ten dôsledne dodržiavajme. Rodina a naše okolie si lepšie zvykne na to, že nie sme k dispozícii pre nikoho okrem Boha „vždy od siedmej do ôsmej večer“, než keby to bolo každý deň v inom čase. No a hlavne im pokojne a vecne, bez hnevu a výčitiek vysvetlíme, že nám na Ježišovi záleží, je pre nás dôležitý a preto táto jedna hodina (či pol hodina) dňa patrí len a jedine jemu, 23 hodín sme k dispozícii všetkým, ale táto jedna hodina patrí jedine nášmu Bohu a bodka.

DOMÁCA ÚLOHA:

KONANIE:

Zhodnoťte svoju situáciu: s rodinou, alebo zatiaľ osamote bez rodiny?

Zriadiť si domáci oltár, alebo ak to nejde, tak modlitebný kútik, alebo ak ani toto nejde, nájdite si svoju „povalu“, kam sa môžete na modlitbu uchýliť.

Vyberte si vhodný čas.

Ak treba, vysvetlite veci svojej rodine, čo idete robiť, prečo, načo a tak. Ak ešte nie sú obrátení, zbytočne ich nelanárte, aby sa takto modlili s Vami, ani ich nekritizujte, nevyčítajte, berte ich ako *pohanov*, ktorým aj týmto spôsobom začínate práve ešte len *vydávať svedectvo o Kristovi*.

Svoju pravidelnú modlitbu – takú, aká momentálne je – presuňte na toto miesto a do tohto zvoleného času ako svoju *hlavnú modlitbu dňa*. Buďte presní a pravidelní.